

[Landbrugsministeren.]

Med hensyn til det, om jeg så må sige detailspørgsmål, der er rejst, om man bør forhindre kommunerne i at vælge klitvæsenpersonale ind i sandflugtskommissionerne, vil jeg sige, at hensigten er at skabe størst mulig uvildighed, men hvis man ikke herfra har betænkeligheder, er mine betænkeligheder på dette punkt nemme at overvinde.

Jeg forstår udmærket, at man ønsker en grundig behandling af det foreliggende lovforslag, men jeg vil endnu en gang understrege, at selve det principielle i lovforslaget er i overensstemmelse med gældende lovgivning, og det skulle derfor ikke være vanskeligt at forhandle sig til enighed om forslaget enkelte bestemmelser i det udvalg, som jeg formoder nu må nedsættes.

Jeg takker for behandlingen her og tilsiger min medvirken i udvalgsarbejdet.

Hermed sluttede forhandlingen.

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Evald Kristensen: Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til et udvalg på 17 medlemmer.

Uden forhandling eller afstemning vedtoges dette forslag.

Den næste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til lov om ændringer i lov om opførelse af arbejderboliger på landet.

(Lovforslaget findes i tillæg A. sp. 3169, fremsættelsen i tidenden sp. 3351).

Lovforslaget sættes til forhandling.

Bladt: Jeg finder anledning til at takke den højtærede landbrugsminister for det lovforslag, der her er fremsat til behandling. Det er min opfattelse, at dets gennemførelse indebærer løsningen af et betydningsfuldt problem.

I 1959 gennemførtes en række væsentlige ændringer i lovgivningen om opførelse af

og udlån til arbejderboliger på landet. Der gennemførtes en forenkling af statslånsordningen derved, at jordkøbslån og byggelån blev slået sammen til ét lån, og i forbindelse hermed blev lånets afdragstid sat ned fra 141 år til 60 år. Hvor der før i loven var en gradvis aftrapning af de årlige ydelser, blev der nu indført en annuitetsydelse for lånets løbetid. Dette var teknisk muligt, uden at der skete nogen væsentlig forhøjelse af terminsydelsen. Imidlertid er disse nye bestemmelser kun gældende for huse, der er bygget i finansåret 1959-60 og derefter. Det samme gælder for den adgang til prioritering foran statslånet, som blev gennemført.

Det var under behandlingen af disse problemer, at jeg sidste år ved de pågældende lovforslags første behandling i det høje ting rejste spørgsmålet om adgang til at indføre et tillægslån i ældre arbejderboliger med den hensigt at gøre det muligt for ejerne at gennemføre tiltrængte forbedringer og moderniseringer. Jeg gav udtryk for, at det ikke var afgørende, under hvilken form en sådan mulighed blev lovfæstet, og nævnte bl. a. den prioriteringsordning, der blev skabt for det fremtidige byggeri.

Den højtærede landbrugsminister gav udtryk for velvilje og forståelse over for problemet, og som vi ved, blev resultatet, at dette spørgsmål kom til overvejelse og behandling i kommissionen af 1957, som også har behandlet statshusmandsloven.

I kommissionsbetænkning nr. 3 er der gjort udførlig rede for kommissionens overvejelser, og det lovforslag, som vi her behandler, er i overensstemmelse med kommissionens forslag. Der er grund til også at takke kommissionen for den positive løsning, man har fundet frem til.

Lovforslaget går ud på, at der nu åbnes adgang til at indføre kreditforenings- og sparekasselån som førsteprioritet, mod at statslånet rykkes tilbage, dog således at den samlede belåning holdes inden for rammerne af ejendomsskylden. Det er en rimelig ordning særlig for de ældre arbejderboliger, der er opført for 15-20 år siden, og hvor restlånet er af meget beskeden størrelse og terminsydelsen tilsvarende lille; her bliver der nu adgang til at gennemføre betydelige forbedringer af huset, uden at ejerens økonomiske forpligtelser bliver sær-